

Kronika

Posamezna anekdota služi v to, da ponazori znan pregovor, n. pr. da je «obećanje ludom radovanje». Oznaka je često prav jedrnata, kakor o nemirni žabici: «Žabica je imala ispod kože buva.» Zbirko zaključuje niz ugank. Kdo zna pravilno čitati tole:

Reči	naći	mnogom s'	al' je
ovih	može	čini	ipak
smisô	svako,	teško	lako.

Jovanovičev izraz je jako prožen, sem pa tja s kako starinsko obliko, ki je slovenskemu čitatelju bližja. Ljubkovalne tvorbe so nenavadno razvite: brat = braca, brajan, brajko, brata, bratac; sestra = seja, seka, seša; ded = deda, deka i. dr. I. Šega.

KRONIKA

Drobline. (Iz Louysove «Poetike».)

Proza je, kakor verz, umerjena govornica. Dobro pisana stran je tista, od katere ne smeš odvzeti niti zloga, ne da bi skvaril stavku mero.

Poezija je iztočna cvetka, ki ne živi v naših rastlinjakih. Grčija sama jo je dobila iz Jonije in odondod sta jo tudi presadila k nam André Chénier ali Keats ob pesniški suši svojega časa; ta cvetka pa usahne z vsakim pesnikom, ki nam jo prinese iz Azije. Vsakokrat je treba iti ponjo k izvoru solnca.

Stih ali proza, pesnitve so bitja, ki živijo, ki dihajo, ki so polna organov in ki bi umrla za eno odrezano besedo.

Stvari več ko človeški, morda večne hčere duha, ki ga prekašajo; rojene, vendar ne same iz sebe spočete.

In preprosteži, ki vidiijo, kako se te nepričakovane hčerke porajajo koncem peresa, jih utegnejo kdaj okrniti ali upepeliti, ako niso prepričani, da so se rodile za večno.

Pesniki, evangelisti notranje boginje, preobražujte se ponoči. Pišite v samoti. Podpišite. Vrnite se v mrak.

Samo Beseda je slovita.

Sami zatvorite slavi duri svojega doma. Molk okoli človeka. Tišina. Ponos.

Seveda ponos! Prisezite, da je nepodkupljiv, da vas oborožuje na veke zoper bedo, ljubezen in smrt; da ne zložite niti enega stiha, ne da bi mu ga dali v varstvo s spoštovanjem svojega dela; in da se večja, kakor vaše veselje do lire, kadar se bratsko žarenje umetnosti bliska od štirih obzorij — roža človeške luči — kjer je vse sveto: plameni, zublji, iskre, svetlikanje, bliski, odsev ognjenikov, sijaji.

Iz francoščine A. D.

Novi italijanski glasovi o Cankarjevem «Hlapcu Jerneju». V eni prejšnjih številčk »Ljubljanskega Zvona« smo že zabeležili avtoritativno oceno italijanskega pisatelja in kritika Silvija Benca o prevodu «Hlapca Jerneja», ki je izšel letos v Trstu. V naslednjem podajemo kratek izvleček iz kritike o istem delu, ki jo je spisal v torinski štampi z dne 14. julija tega leta kritik U. Cosmo, kar bo gotovo utegnulo zanimati vse naše književne kroge, posebno pa vse Cankarjeve čestilce.

Prvo, kar človeka navdá s posebnim zadoščenjem, je ton resnobe, s katerim se je lotil kritik svojega dela. Avtor se je s paznim analitičnim duhom poglobil v Cankarjev spis, ga vsestransko razčlenil, da je mogel iz teh delov s spretno dialektiko predočiti italijanskemu bralcu veličino ideje, ki jo je naš pisatelj